

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Ivanky Havlíkové v právní věci žalobce: **Městská část Praha 7**, se sídlem Praha 7, nábreží Kapitána Jaroše 1000, zast. JUDr. Josefem Vrabcem, advokátem se sídlem Dobřichovice, Jiráskova 378, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Praha 1, Mariánské nám. 2, za účasti těchto osob zúčastněných na řízení: 1. Společenství vlastníků jednotek v domě č. p. 1514 v Praze 7, se sídlem Praha 7, U Průhonu 1514/17, IČ: 27067327, zast. JUDr. Borisem Treglerem, advokátem se sídlem Praha 1, Platněrská 191/4, 2. J. Š., zast. JUDr. Ondřejem Tošnerem, Ph.D., advokátem se sídlem Praha 2, Slavíkova 1568/23, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 9. 2012 č. j. MHMP 1061124/2012/DOP/04/Go

t a k t o:

- I. **Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 18. 9. 2012 č. j. MHMP 1061124/2012/DOP/ 04/Go a rozhodnutí Úřadu městské části Praha 7, odboru dopravy ze dne 16. 7. 2012 č. j. MČ P7 021984/1404/2012/ODO/Kra se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 30.264,- Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobce advokáta JUDr. Josefa Vrabce.**
- III. **Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Úřad městské části Praha 7, odbor dopravy rozhodnutím ze dne 16. 7. 2012 č. j. MČ P7 021984/1404/2012/ODO/Kra (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“) rozhodl v řízení o návrhu žalobce na určení existence účelové komunikace na pozemcích

parc. č. 700/1 a 695/1 v k. ú. Holešovice tak, že pozemky parc. č. 700/1 a parc. č. 695/1 v katastrálním území Holešovice (dále též jen „předmětné pozemky“) nejsou veřejně přístupnou účelovou komunikací.

Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a toto rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že správní orgán I. stupně vydal deklaratorní rozhodnutí o tom, že na předmětných pozemcích se veřejně přístupné účelové komunikace nenalézají. V katastru nemovitostí jsou tyto pozemky vedeny jako zastavěná plocha a nádvoří, které nejsou ve smyslu § 7 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“) veřejné účelové komunikace, jakož i ve smyslu § 12 tohoto zákona nejsou součástí ani příslušenstvím komunikace. Na pozemku parc. č. 700/1 v k. ú. Holešovice je umístěn dům, objekt č. p. 1056, s průjezdem a průchodem zamčeným z ulice Na Maninách do vnitrobloku. Také na pozemku parc. č. 695/1 je umístěn dům, objekt č. p. 1514, s průchodem a průjezdem zamčeným z ulice U průhonu do vnitrobloku. Ani u jednoho objektu není zřízeno věcné břemeno průchodu a průjezdu. Průchodu a průjezdu nelze využívat k obecnému užívání podle § 19 zákona o pozemních komunikacích.

Žalobce v odvolání namítl nesprávné právní posouzení věci. Poukázal na to, že průjezdy a průchody jsou jedinými přístupovými cestami k pozemkům parc. č. 687, parc. č. 700/2, parc. č. 700/3 a parc. č. 701, na nichž se nalézá mateřská školka U Průhonu. Žalobce se snaží využít veřejného zájmu na provozování mateřské školky a taktéž připomíná projektovou dokumentaci, v níž byl přístup k mateřské škole zajištěn. V odvolání dále uvedl, že polovina budovy č.p. 1056 na pozemku parc. č. 700/1 byla do roku 1994 ve vlastnictví žalobce, který jí následně v rámci restituce převedl na tehdejší spolumajitelku. Na základě kupní smlouvy uzavřené v roce 1994 mezi žalobcem a spolumajitelkou se stala výlučným vlastníkem nemovitosti tato spolumajitelka, která v roce 1996 převedla nemovitost na současnou majitelku. Do této doby byly průjezdy užívány jako veřejné přístupné účelové komunikace s předchozím souhlasem vlastnice, což žalobce považuje za klíčové pro určení, zda jsou pozemky veřejně účelovou komunikací.

Pro zjištění, zda se ve věci jedná o pozemní komunikaci, je dle žalovaného rozhodující ustanovení § 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, podle kterého se pod pojmem pozemní komunikace rozumí dopravní cesta určená k užití silničními vozidly, včetně pevných zařízení nutných pro zajištění tohoto užití a jeho bezpečnosti. Účelovou komunikací je pak taková pozemní komunikace, která splňuje znaky uvedené v § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích a jako dopravní cesta je využívána pro vozidla i chodce a slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi. Veřejné účelové komunikace je možno užívat k účelu, ke kterému jsou určeny, což znamená, že na ně musí být zajištěn veřejný přístup, a její vlastník, tedy vlastník pozemku, na kterém se nalézá, musí toto užívání trpět. Dopravní cesta tedy mimo jiné splňuje i všechny čtyři znaky veřejné účelové komunikace, dovozené ze zákona a soudních rozhodnutí, kterými jsou: patrnost stálé cesty v terénu, cesta slouží jako přístup k jednotlivým nemovitostem, vlastník pozemku projevil souhlas s veřejným užíváním cesty a cesta je veřejně užívána od nepaměti a jedná se o nezbytnou komunikační potřebu. Ke vzniku veřejně přístupné účelové komunikace není třeba správního rozhodnutí. Je důležité, aby pozemek splňoval veškeré znaky veřejně přístupné účelové komunikace uvedené v § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích.

V daném případě se jedná o stavbu objektů, jejichž součástí jsou průchody a průjezdy, což tvoří objekt č.p. 1056 na pozemku parc. č. 700/1 a objekt č.p. 1514 na pozemku parc. č. 695/1. Průchody a průjezdy objekty nejsou podle zákona o pozemních komunikacích pozemními komunikacemi, ale jsou součástí stavby příslušného objektu a jedná se o místa ležící mimo komunikaci. Jde pouze o průchody a průjezdy obytných domů určených k bydlení, a pozemky, na nichž se tyto objekty nachází, nemohou být považovány za veřejně přístupné účelové komunikace ve smyslu zákona o pozemních komunikacích. Jak vyplývá z uvedené problematiky účelových komunikací, je vyloučeno považovat tyto pozemky za veřejně přístupné účelové komunikace, jestliže se na nich nachází obytné budovy.

Žalobce dle názoru žalovaného neoprávněně přisuzuje průchodům a průjezdům právní povahu účelových komunikací ve smyslu § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, i když se ve skutečnosti jedná o stavební součásti objektu. Svou argumentací se snaží průjezdy a průchody zařadit pod institut účelových komunikací. Průchody a průjezdy včetně pozemků však tvoří součásti objektu a jako takové nesplňují znaky veřejně přístupných účelových komunikací ve smyslu zákona o pozemních komunikacích. Žalobcem uváděné odkazy na soudní rozhodnutí jsou vytrženy z kontextu, takže nemohou být brány za relevantní. Žalovaný se tedy ztotožnil se skutkovými zjištěními správního orgánu I. stupně, který nedeklaroval uvedené pozemky jako veřejně přístupné účelové komunikace, protože tyto pozemky neplní funkci veřejně přístupných účelových komunikací. V závěru napadeného rozhodnutí žalovaný dodal, že předmětem řízení je určení právního vztahu podle § 142 odst. 1 správního řádu, nikoliv zajištění přístupu k mateřské škole, který měl být právně řešen zřízením věcného břemene spočívajícího v průchodu a průjezdu.

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě uvedl, že předmětné pozemky jsou účelovými komunikacemi zajišťujícími jediný přístup k areálu Mateřské školy U Průhonu (dále jen „mateřská škola“), který tvoří objekt mateřské školy č.p. 139 na pozemku parc. č. 701 v katastrálním území Holešovice. Mateřská škola se nachází v tzv. vnitrobloku ohraničeném ulicemi U Průhonu, Na Maninách, U Uránie a V Háji. Přístup k mateřské škole byl zpracován do projektové dokumentace pro výstavbu mateřské školy, a to pomocí těchto účelových komunikací:

- a) průchod a průjezd objektem č.p. 1056, pozemek parc. č. 700/1, napojení z komunikace Na Maninách (dle technické dokumentace o šíři 2,5 m - vjezd „B“);
- b) průchod a průjezd objektem č.p. 1514, pozemek parc. č. 695/1, napojení z komunikace U Průhonu (dle technické dokumentace o šíři 3,4 m - vjezd „A“, uvažován mimo jiné také pro průjezd požárních vozidel).

Na základě projektové dokumentace bylo vydáno stavební povolení a následně byla celá stavba kolaudována, a to vše v průběhu let 1980 až 1984.

Žalobce namítl, že právní posouzení věci žalovaným neodpovídá skutkovému stavu věci. Jak žalovaný, tak správní orgán I. stupně sice na daný skutkový stav správně subsumovali správnou právní normu, tj. zákon o pozemních komunikacích, nicméně ji špatně aplikovali. Je nepochybné, že pozemní komunikace je dopravní cesta určená k užití silničními a jinými vozidly a chodci, včetně pevných zařízení nutných pro zajištění tohoto užití a jeho bezpečnosti (§ 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích). Dle § 2 odst. 2 písm. a) až d) téhož zákona se pozemní komunikace dělí na čtyři kategorie, přičemž v nyní projednávaném případě se jedná o kategorii uvedenou pod písm. d) tohoto ustanovení, tj. o účelové

komunikace. V § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích je účelová komunikace definována jako pozemní komunikace, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků. Dle § 7 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích je účelovou komunikací i pozemní komunikace v uzavřeném prostoru nebo objektu, která slouží potřebě vlastníka nebo provozovatele uzavřeného prostoru nebo objektu. Podle § 19 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích je umožněno tzv. obecné užívání - v mezích zvláštních předpisů upravujících provoz na pozemních komunikacích a za podmínek stanovených tímto zákonem smí každý užívat pozemní komunikace bezplatně obvyklým způsobem a k účelům, ke kterým jsou určeny. Dle mínění žalobce není pochyb o tom, že na předmětných pozemcích se nachází veřejně přístupné účelové komunikace (§ 2 odst. 1 ve spojení s § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích), neboť výše uvedené průchody byly projektovány, aby sloužily jako dopravní cesta určená k užití vozidly a chodci, je jimi zaručen přístup k mateřské škole a tato cesta umožňuje spojení mateřské školy s ostatními pozemními komunikacemi. Jinými slovy, prima facie se jedná o účelové komunikace, neboť jimi má být zajišťována nezbytná komunikační potřeba, která ani jiným způsobem zajišťována být nemůže. Žalobce je přesvědčen, že tímto výkladem je naplněno ratio legis zákona o pozemních komunikacích a současně se jedná o výklad plně ústavně konformní. Opačný výklad by byl značně nelogický, neboť dovedeno ad absurdum, průjezd či průchod, který spojuje dvě pozemní komunikace, by se nacházel v jakémsi právním vakuu, neboť by se jednalo o dopravní cestu určenou k užití vozidly a chodci, ale tato cesta by nespádala pod taxativní výčet uvedený v § 2 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích. O účelu takového průchodu či průjezdu pak nemůže být jakýchkoliv pochyb. Účelovou komunikací může být pasáž či průchod, jak ostatně judikoval Městský soud v Praze dne 6. 10. 2003 ve věci sp. zn. 20 Co 277/2003. Je zcela liché a nelogické uvažovat o regulaci daných průchodů a průjezdů pomocí institutů soukromého práva, kupříkladu pomocí věcného břemene, neboť tento účel zajišťují již dané účelové komunikace právě prostřednictvím veřejnoprávního oprávnění, tj. obecného užívání pozemní komunikace.

Žalobce má za to, že správní orgán I. stupně nesprávně pochopil podstatu a účel daných průchodů a průjezdů, které jsou pouhým technicko - stavebním řešením umožňujícím vedení účelových komunikací na předmětných pozemcích skrze budovy, tj. umožňují, aby skrze budovy mohlo dojít k průjezdu a průchodu chodců a vozidel. K jinému účelu ani sloužit nemohou, než aby umožnily zřízení dopravní cesty skrze budovy.

Na podporu svých závěrů žalobce odkázal na nálezy Ústavního soudu ČR ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06, a dále na judikaturu Nejvyššího soudu (rozsudek ze dne 15. 11. 2000 sp. zn. 22 Cdo 1868/2000, ze dne 20. 9. 2011 sp. zn. 22 Cdo 4003/2009, ze dne 20. 3. 2002 sp. zn. 22 Cdo 1911/2000, ze dne 22. 8. 2002 sp. zn. 22 Cdo 1433/2000) a Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 22. 12. 2009 čj. 1 As 76/2009 - 60, ze dne 9. 6. 2011 čj. 5 As 36/2010 - 204 a ze dne 16. 5. 2011 čj. 2 As 44/2011 - 99). V návaznosti na tato soudní rozhodnutí uvedl, že je to právě veřejný zájem, jenž není dán pouze nemožností alternativního přístupu žalobce (který vykonává právo hospodaření) ke svým pozemkům, ale i zájmem na provozování mateřské školy, který je sledován zpřístupněním předmětných pozemků jako účelových komunikací.

Žalobce dále uvedl, že Ústavní soud stanovil dvě kritéria pro posouzení, zda se jedná o účelovou komunikaci či nikoliv, a to:

1. souhlas vlastníka příslušného pozemku;

2. existence nutné a ničím nenahraditelné komunikační potřeby.

Co se týče prvního kritéria, žalobce poukázal na to, že budova č. p. 1056 na pozemku parc. č. 700/1, resp. jejich ideální polovina, byla až do roku 1994 ve vlastnictví žalobce, který v roce 1994 svůj podíl převedl na tehdejší spolumajitelku. Tato tehdejší spolumajitelka, právní předchůdkyně současné majitelky, nabyla vlastnictví k ideální jedné polovině budovy dne 18. 10. 1991 na základě zákona č. 403/1990 Sb., o zmírnění následků některých majetkových křivd. Kupní smlouva mezi žalobcem a tehdejší spolumajitelkou byla uzavřena dne 26. 5. 1994, čímž se tehdejší spolumajitelka stala výlučným vlastníkem nemovitostí, které následně v roce 1996 převedla na současnou majitelku. Do této doby, tj. až do převodu nemovitostí na současnou majitelku, byly průjezdy užívány jako účelové komunikace na základě konkludentního souhlasu spoluvlastníků, resp. posléze výlučného vlastníka.

Z judikatury soudů vyplývá, že ke zřízení účelové komunikace postačuje byť jen konkludentní souhlas vlastníka účelové komunikace. V nyní projednávané věci k užívání předmětných účelových komunikací docházelo od jejich uvedení do provozu v polovině osmdesátých let 20. století do roku 1991 a poté i nadále s konkludentním souhlasem obou tehdejších spoluvlastníků až do roku 1996. O konkludentním souhlasu tak nelze pochybovat.

Závěr formulovaný Ústavním soudem v nálezu sp. zn. II. ÚS 268/06, dle kterého sice omezení vlastnického práva ve formě veřejného přístupu na soukromý pozemek přechází při převodu vlastnického práva na nového vlastníka i bez jeho souhlasu, zároveň ale nelze tento postup aplikovat na případy, kdy vlastník nabyt takto zatížené pozemky v rámci restituce, není na danou věc aplikovatelný, protože k obecnému užívání pozemků, na nichž jsou účelové komunikace, docházelo i po roce 1991, kdy již byla ideální jedna polovina nemovitostí vrácena tehdejší spolumajitelce, a také po roce 1994, kdy se tato stala výlučným vlastníkem obou nemovitostí. Během této doby nebyly z její strany vzneseny žádné námitky, ani podán podnět ke zmírnění nebo zamezení obecného užívání, což svědčí o tom, že přinejmenším konkludentně s takovýmto omezením svého vlastnického práva souhlasila. Současný vlastník nemovitostí je proto vázán konkludentním souhlasem svého právního předchůdce.

Ohledně souhlasu týkajícího se užívání účelové komunikace na pozemku parc. č. 695/1 žalobce odkázal rovněž na vyjádření Společenství vlastníků jednotek v domě č. p. 1514, Praha 7 ze dne 4. 5. 2010 ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 7 pod sp. zn. 10 C 462/2008, ze kterého vyplývá, že i zde je dán souhlas s užíváním této účelové komunikace, byť tento je neoprávněně (v rozporu s ustaveními § 7 odst. 1 a § 19 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích) regulován, neboť přístup je umožněn pouze pracovníkům žalobce, nicméně je ale zamezeno obecné užívání ve smyslu § 19 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Žalobce dodal, že v současné době vlastníci předmětných pozemků znemožňují obecné užívání na nich se nacházejících účelových komunikací, a to v rozporu se zákonem o pozemních komunikacích.

Co se týče druhého Ústavním soudem stanoveného kritéria, dle žalobce je nepochybné, že na předmětných pozemcích se nachází účelové komunikace, které zajišťují jediný možný přístup k mateřské škole, resp. k pozemkům parc. č. 687, parc. č. 700/2, parc. č. 700/3 a parc. č. 701 v katastrálním území Holešovice, na nichž se rozprostírá areál mateřské školy. Protože vlastníky předmětných pozemků je znemožněno obecné užívání účelových komunikací, které se na těchto pozemcích nacházejí, leží majetek, k němuž má žalobce právo hospodaření, ladem a není užíván. Mateřská škola, která musela být rekonstruována po povodních v roce 2002, tak v současné době nemůže být využívána ke svému účelu, tj. k zajištění předškolní

výchovy dětí. Jiné způsoby spojení účelových komunikací v tzv. vnitrobloku s ostatními pozemními komunikacemi neexistují, o čemž se mohli přesvědčit i pracovníci správního orgánu I. stupně při provedeném místním šetření. Dle žalobce je tedy v projednávané věci dán veřejný zájem a rovněž je prokázána existence nutné a ničím nenahraditelné komunikační potřeby.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že na pozemku parc. č. 700/1 je umístěn objekt, dům č.p. 1056 s průchodem a průjezdem zamčeným z ulice Na Maninách do vnitrobloku, a na pozemku parc. č. 695/1 je taktéž umístěn objekt, dům č.p. 1514 s průchodem a průjezdem zamčeným z ulice U Průhonu do vnitrobloku. V katastru nemovitostí jsou předmětné pozemky vedeny jako zastavěná plocha a nádvoří. Jedná se o stavbu objektů, jejichž součástí jsou průchody a průjezdy, které ve smyslu zákona o pozemních komunikacích nejsou pozemními komunikacemi, neboť jsou součástí stavby příslušného objektu a nahlíží se na ně jako na místa ležící mimo komunikaci. Průchody a průjezdy jsou součástí postaveného objektu od jeho vzniku, který se datuje do první poloviny minulého století. Žádné právní poměry nenasvědčují tomu, že výše uvedené pozemky jsou veřejné účelové komunikace. Současně je třeba upozornit na skutečnost, že v době prodeje objektů do vlastnictví nebylo ani u jednoho objektu zřízeno věcné břemeno spočívající v právu průchodu a průjezdu ve prospěch žalobce. Vlastníci objektů proto již několik let odmítají povolení průchodu svými domy, jelikož jim svědčí oprávnění vlastníka nakládat s věcí a rozhodovat o způsobu jejího užívání, a taktéž nemusejí respektovat právní úpravu vycházející z ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb. Příklad je posuzován z hlediska garantovaného základního práva věc vlastnit a užívat majetek podle čl. 11 odst. 1 a 4 Listiny základních práv a svobod. Minulí i současní vlastníci při budování tohoto bytového objektu jej zřizovali pro svoje potřeby, nikoliv pro užívání veřejností, tzn. průchodu či průjezdu. Žalovaný prokázal neexistenci pozemní komunikace na pozemcích, na nichž se nacházejí obytné domy, neboť průjezdy a podchody se nemohou napojovat na ostatní pozemní komunikace ve smyslu zákona o pozemních komunikacích.

Odkaz žalobce na rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 20 Co 277/2003, v němž se hovoří o pasáži jako veřejně přístupné účelové komunikaci, je dle žalovaného nepřipadný. Pasáž je velký zastavěný prostor pro pěší, kde se nalézají kulturní a společenské prostory, obchody, kavárny, restaurace apod. Pasáž může mít i několik pater, kde se nachází další komerční prostory. Naproti tomu v projednávané věci jde o zastavěné plochy průchodů v obytných domech, které se od pasáží podstatně liší. Nemají žádné komerční prostory a slouží výlučně vlastníkovu objektu, jsou součástí obytného domu. Ze zákona o pozemních komunikacích nevyplývá, že by průchody a průjezdy, které jsou součástí domu, byly pozemními komunikacemi.

V podání ze dne 7. 8. 2013 žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího soudu č. j. 22 Cdo 2798/2011-111 ze dne 19. 6. 2013, který se týká předmětných nemovitostí a v němž soud zaujal názor, že bránění průchodu a průjezdu může být kvalifikováno jako výkon práva, který je v rozporu s dobrými mravy. Soud dále konstatoval, že lze vyhovět žalobě na strpění užívání průchodu a průjezdu. Dle žalobce lze dovodit, že průchod či průjezd k legální stavbě je z hlediska předcházející judikatury nutnou komunikační potřebou, a předmětná část pozemku je tedy komunikací ve smyslu žalobních tvrzení.

J. Š. jako osoba zúčastněná na řízení se připojila k návrhu žalovaného na zamítnutí žaloby. Ve svém vyjádření označila žalobu za nedůvodnou a k věci samé uvedla, že tvrzení žalobce, že „nemůže být jakýchkoli pochyb o tom, že na předmětných pozemcích se nachází veřejně

přístupné účelové komunikace“, může jen těžko obstát, protože na místě se zjevně (právně ani fakticky) žádné veřejně přístupové účelové komunikace nenachází. Jen těžko mohl být průjezd v domě č.p. 1056 projektován, aby sloužil jako „dopravní cesta určená k užití vozidly a chodci“, když se jedná pouze o průjezd domem sloužící k přístupu na dvůr tohoto objektu, nikoli k napojení nějakých dalších, cizích nemovitostí. Tím méně mohl být tento průjezd projektován pro účely stavby mateřské školky, když tato byla realizována o mnoho desítek let později.

Žalobce vychází z toho, že na pozemcích v tzv. vnitrobloku se nepochybně nachází účelová komunikace ve smyslu § 7 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích, avšak není zřejmé, jak by tomu tak mohlo být, když na pozemku osoby zúčastněné na řízení se žádná komunikace nenachází. V domě osoby zúčastněné na řízení č.p. 1056 se nachází jen průjezd, který je součástí dané stavby, je uzavřen z obou stran vraty a není pozemní komunikací. Průjezd je nepřístupný veřejnosti a ani pro veřejný přístup nebyl nikdy zřizován. Je součástí dané stavby, jak správně konstatoval žalovaný. Jak vyplývá z § 12 zákona o pozemních komunikacích, pozemní komunikací nebo její součástí mohou být ze „zakrytých“ prostor pouze tunely, podchody či chodníky pod podloubími (jež jsou veřejně přístupné), nikoli průjezdy domů, u nichž není důvodu, aby byly jakkoli považovány za součást sítě pozemních komunikací.

V daném případě se nejedná o průjezd, který by „spojoval dvě pozemní komunikace“, neboť za průjezdem v domě č.p. 1056 se žádná pozemní komunikace (právně ani fyzicky) nenachází. Účelem daného průjezdu je zajistit přístup na uzavřený a veřejnosti nepřístupný vnitroblokový dvůr domu č.p. 1056, tj. nikoli to, co je účelem veřejně přístupné účelové komunikace. Jinými slovy účelem průjezdu v domě č.p. 1056 nebylo napojit vnitroblokový prostor nějakou komunikací s okolními ulicemi, ale pouze zpřístupnit dvůr tohoto domu, který není dále do vnitrobloku přístupný a je uzavřený. Tvzení žalobce, že daný průjezd je jen pouhým technicko - stavebním řešením umožňujícím vedení účelových komunikací na předmětných pozemcích skrze budovy, tedy není pravdivé, neboť žalobce vychází z toho, že průjezd převádí nějakou účelovou komunikaci stavbou, avšak zde žádná účelová komunikace nevede, a tedy není ani co převádět. Účelem průjezdu v domě č.p. 1056 není převedení nějaké komunikace „skrze“ dům (není důvodu, proč a kam by tato komunikace měla průjezdem vést), ale pouze a jen zajištění přístupu na dvůr domu, obdobně jako přístup do nějakého prostoru zajišťují jiné stavební otvory, např. vrata či dveře.

To, že průjezd „někam“ vede (zde na dvůr domu ve vnitrobloku), neznamená, že by byl pozemní komunikací. Výklad žalobce by naopak vedl k absurdním důsledkům, neboť vzhledem k tomu, že každý průjezd vede „někam“, byly by všechny průjezdy (např. průjezdy domy na náměstích) účelovými komunikacemi, což jistě neplatí. Žalobce odkazuje na judikaturu, avšak ta se týká situací, kdy je zřízena komunikace a je nutno rozhodnout o jejím charakteru. Jestliže soudy dospěly k závěru, že nelze zamezit obecnému užívání účelové komunikace, je-li zřízena v souladu s vůlí vlastníka pozemku, potom toto nelze aplikovat na daný případ, neboť na pozemku parc. č. 700/1 žádná komunikace zřízena není. V domě č.p. 1056 se nachází pouze průjezd, který je součástí této stavby a nikoli žádné pozemní komunikace, která by odněkud někam vedla. Na tento průjezd žádná komunikace nenavazuje; za průjezdem je jen dvůr domu č.p. 1056, který je veřejně nepřístupný a který je uzavřen oplocením a vraty nacházejícími se na obou koncích průjezdu. Není tedy důvodu řešit otázku veřejné přístupnosti či nepřístupnosti daného prostoru, neboť zde není naplněn primární předpoklad existence nějaké komunikace (cesty). Jinými slovy nachází-li se někde cesta, potom je možno zkoumat, zda se jedná o účelovou komunikaci a zda je s veřejným přístupem či nikoli. To je předmětem judikátů, na něž odkazuje žalobce. Zde se však jedná

o oboustranně uzavřený průjezd domem, jenž je součástí dané stavby (stavby domu) a nikam dále nevede, nikoli o zřízenou pozemní komunikaci.

Existenci nezbytné komunikační potřeby a souhlasu vlastníka pozemku lze zkoumat pouze ve vztahu k nějaké již existující komunikaci (cestě), nikoli tam, kde se žádná cesta nenachází. Jestliže cesta není vůbec zřízena, potom logicky ani nemůže zajišťovat něčí komunikační potřebu, ani nemůže být zřízena se souhlasem vlastníka. Odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 3. 2002 sp. zn. 22 Cdo 1911/2000 je tedy bez právního významu, neboť se vztahuje k případu, kdy vlastníkem pozemku byla zřízena účelová komunikace. V nyní projednávané věci však vlastníkem pozemku žádná komunikace zřízena nebyla. Navíc tento rozsudek uvádí, že jeho závěry se netýkají případu, kdy se jedná o uzavřený prostor nebo objekt. Zde se jedná o uzavřený objekt – průjezd, a uzavřený prostor - uzavřený dvůr (resp. vnitroblok). Toto obdobně platí i pro odkazy žalobce na další judikáty, které vždy vychází z existence nějaké cesty. Zde však cesta zřízena nebyla, nachází se zde pouze obytný dům. Navíc žalobce si v žalobě protirečí, neboť na jednu stranu tvrdí, že se v místě nachází veřejně přístupné účelové komunikace, avšak zároveň odkazuje na § 7 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích, který upravuje účelové komunikace neveřejné. S ohledem na to, že se jedná o uzavřené místo (uzavřený průjezd na uzavřený dvůr ve vnitrobloku), i kdyby se mělo jednat o účelové komunikace (jako že se nejedná), potom by se jednalo o komunikace dle § 7 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích, které by nebyly veřejně přístupné a žalobce by na ně tak jako tak neměl žádný přístup, neboť provoz na nich by se dle uvedeného ustanovení zákona řídil vůlí jejich vlastníka.

K žalobcovu odkazu na projektovou dokumentaci stavby mateřské školy ve vnitrobloku osoba zúčastněná na řízení podotkla, že z ní dokumentace v žádném případě nevyplyvá, že by se na pozemku parc. č. 700/1 měla nacházet nějaká účelová komunikace. Dokumentace se pouze zmiňuje o existenci průjezdů v domech č.p. 1056 a č.p. 1514 a nepochybně z ní vyplývá, že za nejbližší veřejně přístupné komunikace považuje až přilehlé ulice U Průhonu a Na Maninách. I z dalších podkladů založených ve spisu dle názoru osoby zúčastněné na řízení vyplývá nedůvodnost žaloby. Je totiž zřejmé, že byl-li realizován přístup osob k objektu mateřské školky, dělo se tak vždy pouze na základě dohody s vlastníkem objektu s průjezdem, což potvrzuje, že zde nebyl žádný veřejnoprávní titul k užívání daných průjezdů. Toto v zásadě potvrzuje i rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 6. 2013, č. j. 22 Cdo 2798/2011-111, na který žalobce odkazuje. Jestliže tento soud uvedl, že za určitých podmínek by bylo možno uvažovat o zajištění přístupu k objektu žalobce prostředky soukromého práva, potom je tím potvrzeno, že zde žalobce nemá žádný veřejnoprávní titul (vyplývající např. z obecného užívání dle zákona o pozemních komunikacích), neboť jinak by nebylo přístup nutno (a ani možno) zajišťovat prostředky práva soukromého.

Společenství vlastníků jednotek v domě č.p. 1514 v Praze 7 svého práva podat písemné vyjádření k věci samé nevyužilo.

Při ústním jednání před soudem konaném dne 27. 4. 2016 setrval žalobce na podané žalobě. Zdůraznil existenci pravomocného kolaudačního rozhodnutí, jímž bylo povoleno užívání mateřské školky. Napadeným rozhodnutím bylo toto kolaudační rozhodnutí v podstatě zpochybněno a dle názoru žalobce by to znamenalo nulitu správních aktů, které se vázaly právě k povolení užívání školky. Předmětem řízení v této věci není, zda případně vlastníku pozemku zatíženého komunikací přísluší nebo nepřísluší náhrada a v jaké výši. To nechť je následně řešeno civilní žalobou týkající se případného bezdůvodného obohacení za užívání pozemku, který sloužil po celá léta jako přístupová komunikace ke školce. Žalobce dále

zopakoval, že předmětný pozemek byl jako komunikace užíván mlčky a jeho vlastníky bylo trpěno jeho užívání jako přístupové komunikace ke školce. Žalobce má za to, že napadené rozhodnutí není řádně odůvodněno a neopírá se o žádné listinné podklady, které se k věci váží, pouze odkazuje na jakési místní šetření, aniž je dostatečně zdůvodněno, z jakých závěrů a z jakých listinných podkladů žalovaný vycházel a jak tyto hodnotil. V řízení nebylo dostatečně objasněno, jakým způsobem, kdy a na základě čeho byl předmětný pozemek užíván jako komunikace. V dané věci nelze odkázat pouze na provedené místní šetření - správní orgán měl zabývat všemi rozhodnými listinami a jestliže dospěl k závěru, že kolaudační rozhodnutí, povolení k užívání a ostatní podklady, které se k užívání školky vztahují, jsou nedostatečné, nebo jim nelze přiznat právní validitu, měl to ve svém rozhodnutí řádně odůvodnit, což však neučinil. Odkázal pouze na místní šetření a spokojil se s tím, že předmětný pozemek je průchodem, který podle něj nelze užívat jako veřejnou komunikaci.

Žalovaný při jednání před soudem setrval na svém procesním stanovisku a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na písemné vyjádření k žalobě.

J. Š. jako osoba zúčastněná na řízení při jednání před soudem rovněž odkázala na své písemné vyjádření k věci samé, přičemž zdůraznila, že základním předpokladem toho, aby bylo vůbec možno zvažovat, jestli nějaká komunikace je účelovou komunikací a jestli je komunikací s veřejným přístupem nebo nikoliv, je to, že se vůbec nějaká komunikace někde musí nacházet. Na pozemku osoby zúčastněné na řízení se nachází dům, ve kterém je průjezd, jenž vede na dvůr toho domu. Ten dvůr není užíván jako nějaká komunikace nebo nějaká dopravní plocha. Suší se tam prádlo a žádná cesta tam nikde fyzicky není. Už proto se osoba zúčastněná na řízení domnívá, že závěry správních orgánů obou stupňů jsou správné, že z hlediska faktického stavu se tam žádná komunikace nenachází. Osoba zúčastněná na řízení poukázala na to, že žalobce se v souběžně běžícím civilním řízení domáhá zřízení věcného břemene. Z toho vyplývá, že i on sám v podstatě uznává, že jestliže by měl mít právo průchodem chodit, je nutné to řešit v rovině civilněprávní a nikoliv veřejnoprávní. Rozhodnutí, která se týkají stavebního povolení a kolaudace školky, neříkají nic o tom, že by ke školce vedly nějaké účelové, nebo jiné podobné komunikace, nějaké cesty. Tato rozhodnutí pouze uvádí, že se do školky lze dostat průjezdy domů.

Společenství vlastníků jednotek v domě č.p. 1514 v Praze 7 jako osoba zúčastněná na řízení při jednání před soudem uvedlo, že se ztotožňuje s napadeným rozhodnutím. Co se týče původního přístupu ke školce, při její kolaudaci nemuselo být řešeno vůbec nic, protože dům, přes který byl zajištěno jak zásobování, tak přístup rodičů s dětmi do školky, byl v té době v majetku obecního úřadu, čili v majetku stejné osoby, které patřila i školka. Tím pádem nebyl důvod k tomu, aby se tam vytvářely nějaké zvláštní a specifické podmínky pro zajištění průchodu. Problém vznikl až kvůli chybě či nezodpovědnosti žalobce, který odprodal restituentce druhou polovinu domu, aniž by si zajistil přístup ke školce.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 27. 4. 2016 č. j. 9 A 207/2012 – 98 žalobu jako nedůvodnou zamítl. V odůvodnění rozsudku konstatoval, že napadené rozhodnutí netrpí vadou nedostatku důvodů, protože z jeho odůvodnění lze bez obtíží seznat, na základě jakých právních závěrů žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí, jímž bylo deklarováno, že předmětné pozemky nejsou veřejně přístupnou účelovou komunikací. Napadené rozhodnutí je zbudováno na jasně a srozumitelně vyjádřeném právním názoru správního orgánu, že průchody či průjezdy bytovým domem vedoucí do vnitrobloku již z povahy svého určení nemohou být pozemní komunikací, a tím pádem nemohou být ani

(veřejně přístupnou) účelovou komunikací ve smyslu § 7 odst. 1 věta první zákona o pozemních komunikacích, která je jedním z druhů pozemních komunikací.

Soud se ztotožnil s názorem žalovaného, jakož i názorem osob zúčastněných na řízení, že průchody a průjezdy bytovými domy vedoucí do uzavřeného vnitrobloku, což je i případ průchodů a průjezdů v nemovitostech osob zúčastněných na řízení na předemných pozemcích, nesplňují pojmové znaky pozemní komunikace ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Tyto průchody a průjezdy z povahy věci nejsou dopravními cestami určenými k obecnému užití silničními a jinými vozidly a chodci. Vzhledem k soukromému vlastnictví staveb, v nichž se průchody a průjezdy nachází, a též se zřetelem k účelu, k němuž tyto stavby slouží (jedná se o bytové domy), je nutno dovodit, že průchody a průjezdy jsou určeny výlučně k užívání ze strany vlastníka domu a uživatelů bytů v domě, jimž mají či mohou umožňovat přístup zvenku do domu, přístup z domu do vnitrobloku, popř. průjezd jejich vozidel domem do prostoru vnitrobloku či opačným směrem. Průchod či průjezd bytovým domem není dopravní cestou, která by navazovala na komunikace vedoucí před domem a tvořila jakési jejich pokračování, ale je součástí stavby domu. O způsobu jeho využití rozhoduje vždy vlastník objektu. Záleží jen na něm (a pochopitelně též na stavebně – konstrukčním uspořádání budovy), zda se rozhodne, že umožní užívat průchod či průjezd vedoucí jeho domem do vnitrobloku vlastníkům či nájemcům bytů v domě, nebo zda jej uzamkne a bude užívat pouze pro své potřeby (k parkování vozidel, uskladnění věcí aj.). Jestliže se za průchodem či průjezdem bytovým domem ve vlastnictví soukromého vlastníka nachází uzavřený vnitroblok, nelze průchod či průjezd vedoucí k tomuto vnitrobloku považovat za dopravní cestu určenou k užití silničními a jinými vozidly a chodci, neboť není žádný důvod, proč by tudy měly „cestovat“, tj. projíždět svými vozidly či chodit jiné osoby než ty, jimž to umožní vlastník domu. Pro ostatní tam žádná cesta nevede, neboť ve vnitrobloku za domem a ostatně ani v průchodu či průjezdu bytovým domem zkrátka nemají co dělat.

Soud konstatoval, že tvrzení žalobce, že průchody (průjezdy) na předemných pozemcích byly projektovány, aby sloužily jako dopravní cesta určená k užití vozidly a chodci, která mj. zaručuje přístup k mateřské škole a umožňuje její spojení s ostatními pozemními komunikacemi, neodpovídá skutečnosti. Domy s průjezdy jsou mnohem starší než stavba mateřské školy a v době, kdy byly projektovány a stavěny, neměl nikdo ani tušení, že v budoucnu bude ve vnitrobloku ohraničeném těmito domy realizována stavba mateřské školy. Již proto je vyloučeno, aby průjezdy v domech byly projektovány a následně zbudovány za tím účelem, aby sloužily jako dopravní cesta umožňující přístup k mateřské škole a její spojení s ostatními pozemními komunikacemi.

S ohledem na to, že průchody a průjezdy bytovými domy, jež se nachází na předemných pozemcích, nemají vůbec znaky pozemní komunikace ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, nemohou být ani účelovou pozemní komunikací, která je podle § 2 odst. 2 téhož zákona jednou z kategorií pozemních komunikací. S ohledem na tento závěr nebylo důvodu zkoumat, zda jsou v daném případě naplněna kritéria, která jsou dle judikatury Ústavního soudu rozhodná pro posouzení, zda se jedná o (veřejně přístupnou) účelovou komunikaci, tj. souhlas vlastníka pozemku a existence nutné a nenahraditelné komunikační potřeby. Žalovaný proto dle názoru soudu nepochybil, jestliže se těmito kritérii v napadeném rozhodnutí nezabýval, a z téhož důvodu soud za bezpředmětné a irelevantní pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí označil ty žalobní námitky, v nichž žalobce argumentoval tím, že v souzené věci byla obě tato kritéria naplněna.

Soud dále dovodil, že prostá konstatování obsažená v projektové dokumentaci vztahující se ke stavbě mateřské školy, podle nichž „*vjezd i vstup do areálu MŠ je z ulice na Maninách průjezdem domu 1056*“ (Technická zpráva k POV, září 1980) a „*Komunikační propojení na vnější veřejné komunikace je možné prostřednictvím dvou průjezdů. Pro průjezd požárních vozidel je uvažován průjezd obytným domem čp. 1574/17 v ulici U průhonu*“ (Požární ochrana, prosinec 1980), nemohou změnit charakter průjezdů v domech na předmětných pozemcích, který je založen jejich účelovým určením, na pozemní komunikaci. Totéž platí i pro stavební povolení a kolaudační rozhodnutí, ve kterých navíc není ani zmínka o tom, že by se na předmětných pozemcích měly nacházet dopravní cesty mající charakter (účelové) pozemní komunikace.

Napadené rozhodnutí dle názoru soudu nezpůsobuje nulitu správních aktů, které se vztahují k povolení užívání mateřské školy, jak nesprávně dovozuje žalobce. Jediným jeho důsledkem je deklarování faktu, že průjezdy, které se nachází na předmětných pozemcích, nejsou veřejně přístupnými účelovými komunikacemi, z čehož zároveň plyne, že nemohou být bezplatně užívány kýmkoliv v režimu obecného užívání pozemních komunikací (§ 19 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích), a to ani k přístupu k mateřské škole. Tuto z pohledu žalobce jistě nepříjemnou situaci však lze řešit i jiným způsobem, a sice zjednáním práva průchodu a průjezdu v řízení před civilním soudem.

Na základě žalobcem podané kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 27. 10. 2016 č. j. 9 As 141/2016 – 30 rozhodl, že rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 4. 2016 č. j. 9 A 207/2012 – 98 se zrušuje a věc se vrací tomuto soudu k dalšímu řízení. V odůvodnění zrušovacího rozsudku Nejvyšší správní soud nejprve shrnul relevantní judikatorní závěry, jež se vztahují k charakteristice veřejně přístupné účelové komunikace. Z nich plyne, že veřejně přístupná účelová komunikace je druhem pozemní komunikace, k jejímuž vzniku (na rozdíl od ostatních kategorií dle § 2 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích) postačuje naplnění jejích definičních znaků, vzniká tedy přímo ze zákona a nevyžaduje se vydání správního rozhodnutí. První znak veřejně přístupné účelové komunikace vyplývá z definice pozemní komunikace v § 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích - musí se jednat o dopravní cestu určenou k užití vozidla a chodci. Také druhý znak je uvedený v zákoně, konkrétně v jeho § 7 odst. 1, a je jím zákonný účel komunikace, tedy zda pozemní komunikace slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků. Vzhledem k tomu, že veřejně přístupná účelová komunikace může existovat i na pozemku, který je v soukromém vlastnictví, s ohledem na čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod je dalším znakem souhlas vlastníka tohoto pozemku. Na výše uvedené navazuje poslední znak, kterým je nutnost komunikační potřeby – konkrétní cesta musí být pro dopravu v určitém místě skutečně nezbytná, nikoli pouze tzv. „cestou z pohodlí“.

Z § 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích plyne, že pozemní komunikace je dopravní cesta určená k užití silničními a jinými vozidly a chodci, včetně pevných zařízení nutných pro zajištění tohoto užití a jeho bezpečnosti. Podstatou komunikace tedy je propojení dvou (či více) míst tak, aby se mezi nimi mohli lidé pěšky nebo vozidlem dopravovat. Primárním účelem průjezdu či průchodu domem přitom je právě to, aby se bylo možné dostat z jedné strany domu na druhou, a to především v situaci, kdy je součástí souvislé zástavby tvořící uzavřený blok s vnitroblokem, který jinak není zvnějšku přístupný. Dle Nejvyššího správního soudu *neexistuje jediný rozumný důvod, proč by skutečnost, že je průjezd součástí domu, měla znamenat, že jím nemůže vést dopravní cesta*. Tato argumentace by dávala smysl tehdy, pokud

by se jednalo o část domu, která dopravu fakticky znemožňuje (např. souvislá zeď). Průjezd však k tomuto účelu přímo slouží a je z tohoto důvodu vybudován, proto se ostatně jako průjezd či průchod nazývá. Závěr, že jím nemůže vést pozemní komunikace, proto neobstojí. Na uvedeném nic nemění ani skutečnost, že je průjezd a pozemek, na kterém stojí, v soukromém vlastnictví. Účelové pozemní komunikace totiž mohou být na rozdíl od ostatních kategorií pozemních komunikací v soukromém vlastnictví. Při hodnocení prvního znaku veřejně přístupné účelové komunikace jde ve skutečnosti „pouze“ o posouzení, zda je cesta v terénu patrná a stálá, tedy zjednodušeně řečeno o to, zda nějaká cesta existuje a někam se po ní chodí nebo jezdí (srovnej rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 9. 2013, č. j. 1 As 63/2013 – 49, a ze dne 10. 3. 2016, č. j. 7 As 252/2015 – 25). Tuto charakteristiku cesta vedoucí průjezdem domu běžně splňuje.

Městský soud v Praze dle názoru Nejvyššího správního soudu směřoval posouzení prvního znaku veřejně přístupné účelové komunikace se znaky dalšími. Z jeho rozsudku je zřejmé, že za rozhodující považoval, že průjezdy vedou do uzavřeného vnitrobloku v soukromém vlastnictví, způsob užití průjezdů je proto na vlastních domů, ve kterých se nachází. Tyto skutečnosti se věcně netýkají toho, zda průjezdem vede dopravní cesta, ale otázek, zda je naplněn zákonný účel veřejné komunikace, zda vlastníci pozemků věnovali cestu vedoucí průjezdem k veřejnému užívání a zda je skutečně nezbytné, aby tudy veřejně přístupná účelová komunikace vedla. Vzhledem k tomu, že se však Městský soud v Praze nesprávně domníval, že se dalšími znaky zabývat nemusí, jeho posouzení bylo neúplné. Na problematiku spojenou s ostatními znaky na několika místech kasační stížností napadeného rozsudku narazil, s ohledem na svůj nesprávný závěr je však dostatečně nehodnotil. Jeho argumentace, že akceptování názoru žalobce vedlo k absurdnímu závěru, že dopravní cestou určenou k užití silničními a jinými vozidly a chodci, a tudíž pozemní komunikací s možností obecného užívání kýmkoliv, je jakýkoli průchod či průjezd procházející domem, je vedena chybně, neboť skutečnost, že průjezd je dopravní cestou, respektive že průjezdem dopravní cesta vede, ještě neznamená, že se jedná o veřejně přístupnou účelovou komunikaci. Pro učinění tohoto závěru by musely být naplněny také její další znaky. V dané věci bylo na místě posuzovat, zda cesty vedoucí průjezdy slouží ke spojení mateřské školy s pozemní komunikací nacházející se vně vnitrobloku (jednoduše řečeno zda jimi vede cesta z ulice k mateřské škole). Pokud by tomu tak bylo, zákonný účel podle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích by byl naplněn; jednou z jeho variant je právě spojení nemovitosti s účelovou komunikací.

Podstatou projednávané věci pak byla otázka, zda v minulosti došlo k věnování komunikace k veřejnému účelu (tj. projevení souhlasu vlastníka s tím, aby přes jeho pozemek vedla veřejně přístupná účelová komunikace). Městský soud v Praze se proto měl zabývat žalobními body, kterými žalobce dovozoval, že bývalí vlastníci bytových domů s průjezdy v minulosti konkludentně souhlasili s jejich veřejným užíváním. Argumentační linie žalobce tedy byla vedena relevantní judikaturou. Namísto bylo také posuzovat, zda je v projednávané věci dána nutná komunikační potřeba oběma průjezdy.

Nejvyšší správní soud poznamenal, že s ohledem na okolnosti projednávané věci nelze uvedené otázky posuzovat pouze optikou faktického stavu průjezdů v době vydání rozhodnutí žalovaného. Žalobce konstantně tvrdí, že veřejně přístupná komunikace v minulosti vznikla, protože vlastníci konkludentně souhlasili s tím, že veřejnost průjezdy dlouhodobě fakticky užívala. Pokud by jeho námitky byly opodstatněné, v projednávané věci by bylo bez významu, že později byly oba průjezdy vlastníky uzamčeny a vstup veřejnosti do dvora

znemožněn. Obecné užívání pozemku nemůže být vyloučeno pozdějším jednostranným úkonem vlastníka, jenž takový souhlas udělil, ani jeho právního nástupce.

Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodal, že situaci jistě lze řešit i prostřednictvím soukromoprávních institutů, z něčeho však nelze dovodit, že by mělo být takové řešení nutně upřednostněno před veřejnoprávní úpravou. Na projednávanou věc nemá vliv, že se žalobce domáhá průchodu a průjezdu také v civilněprávních sporech. Automaticky by jej nebylo možné dovozovat ani tehdy, kdy by v těchto věcech bylo pravomocně rozhodnuto. Pro posouzení, zda na dotčených pozemcích vedou veřejně přístupné účelové komunikace, je podstatné hodnocení shora popsaných znaků. Případné zajištění průchodu a průjezdu soukromoprávní cestou pak může být relevantní v rámci hodnocení nutné komunikační potřeby, vždy však s ohledem na konkrétní okolnosti projednávané věci (k této problematice srovnej např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 6 As 80/2006 – 105, a ze dne 17. 1. 2014, č. j. 5 As 140/2012 – 22).

V podání ze dne 10. 11. 2016 J. Š. jako osoba zúčastněná na řízení v reakci na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2016, č. j. 9 As 141/2016-30 uvedla, že i v případě, že budou posuzovány všechny znaky veřejně přístupné účelové komunikace zvlášť, nelze dojít k jinému závěru, než že se na její nemovitosti účelová komunikace s veřejným přístupem nenachází. Co se prvního znaku týká, aby bylo možno vůbec o existenci účelové komunikace uvažovat, je nezbytné, aby v daném místě komunikace fyzicky existovala, tj. aby zde existovalo něco, co lze ze stavebně - technického hlediska nazvat cestou. V dané věci se jedná o případ, kdy je zřízen sjezd z vozovky pozemní komunikace přes chodník (§ 10 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích), dále následuje stavba bytového domu osoby zúčastněné na řízení (s průjezdem) a za ní dvůr, na němž žádná komunikace (cesta) též není a který není určen pro pojiždění automobily či jinými vozidly. Jestliže tedy NSS uvádí, že z hlediska naplnění prvního znaku je rozhodné, zda je cesta v terénu patrná, potom je třeba uvést, že tento znak zde splněn není, neboť na nemovitosti (pozemku) osoby zúčastněné na řízení žádná cesta v terénu patrná není. Nejedná se o „cestu vedoucí průjezdem“, ale jen o průjezd jako součást dané stavby.

Dle osoby zúčastněné na řízení lze souhlasit s názorem, že i účelová komunikace může vést stavbou (průjezdem apod.). Musí se však skutečně jednat o komunikaci, která je dle svého stavebně - technického uspořádání opravdu cestou „odněkud někam“ vedoucí, tj. pokračující jak před průjezdem tak i za ním, tj. že se nejedná jen o samotný průjezd (navíc uzavřený vraty tak, že jde o uzavřený prostor daného domu, tj. o součást této stavby). Byť je samozřejmé, že průjezd je zbudován za účelem, aby se bylo možno dostat jeho prostřednictvím z jedné strany budovy na druhou, neznamená to ovšem, že se zároveň jedná o pozemní komunikaci dle zákona o pozemních komunikacích. To by na tento průjezd musela skutečně nějaká cesta navazovat, což v případě osoby zúčastněné na řízení splněno není. V daném případě se jedná o přímé připojení nemovitostí osoby zúčastněné na řízení na komunikaci (ulici Na Manínách), které ze zákona není a nemůže být účelovou komunikací. Městský soud v Praze tak došel ke správnému závěru, že není naplněn již první znak existence účelové komunikace, tj. fyzická (stavebně - technická) existence komunikace (cesty). Jestliže není naplněn tento (první) znak, potom logicky ani není nutno (a ani nelze) zkoumat, zda jsou naplněny i znaky další.

Osoba zúčastněná na řízení pro úplnost uvedla, že ani ostatní znaky by zde nebyly naplněny. Co se znaku zákonného účelu komunikace týká, potom účelem průjezdu v domě osoby zúčastněné na řízení je zajistit přístup na – uzavřený a veřejnosti nepřístupný – vnitroblokový dvůr domu č. p. 1056. Průjezd tímto domem nespojuje jednotlivé nemovitosti jejich vlastníků,

neboť celý pozemek p. č. 700/1, na němž se nachází dům osoby zúčastněné na řízení a dvůr u tohoto domu, je jedna nemovitost, stejně jako neslouží ani ke spojení nemovitosti osoby zúčastněné na řízení s pozemní komunikací, neboť nemovitost osoby zúčastněné na řízení (pozemek p. č. 700/1 s domem č. p. 1056) se nachází přímo u pozemní komunikace (ulice Na Maninách). Účelem průjezdu v domě osoby zúčastněné na řízení není převedení nějaké komunikace „skrze“ dům, ale pouze a jen zajištění přístupu na dvůr domu, obdobně jako přístup do nějakého prostoru zajišťují jiné stavební otvory, např. vrata či dveře. Dvůr u domu osoby zúčastněné byl vybudován, aniž by měl jakoukoli komunikační vazbu na nějaké další nemovitosti, a tak je tomu i v současné době. Ani na dvoře osoby zúčastněné na řízení se nenachází žádná cesta. Co se znaku udělení souhlasu vlastníka pozemku s jeho veřejným užíváním týká, zde v žádném případě nebyl vlastníkem daného domu udělen jakýkoli souhlas s tím, aby zde existovala účelová komunikace přes tento dům a dvůr nebo aby zde byl každému (neomezenému okruhu osob) umožněn přístup. Vlastníky domu náležejícího osobě zúčastněné na řízení není a nebyl udělen (a to ani konkludentně) souhlas s veřejným užíváním tohoto domu (průjezdu a dvoru). Co se znaku existence nutné komunikační potřeby týká, potom je třeba uvést, že zde nemůže být dána nutná komunikační potřeba pro zajištění přístupu a příjezdu k mateřské škole přes dům osoby zúčastněné na řízení č. p. 1056, neboť tento průchod a průjezd může být zajištěn přes pozemek parc. č. 695/1 (dům č. p. 1514 k. ú. Holešovice). Z výše uvedeného vyplývá, že není naplněn ani jeden ze znaků veřejně přístupné účelové komunikace.

K tvrzení NSS, že by měla být řešena otázka, zda *„cesty vedoucí průjezdy slouží ke spojení mateřské školy s pozemní komunikací vně vnitrobloku“*, osoba zúčastněná na řízení poznamenala, že v případě její nemovitosti se zde žádná cesta spojující mateřskou školu a vnější ulici (právně ani fyzicky) nenachází. Daný (uzavřený) průjezd byl zřízen pouze za účelem přístupu na (uzavřený) dvůr domu, nikoli jako komunikace. Osoba zúčastněná na řízení proto znovu navrhla, aby soud rozsudkem žalobu zamítl.

Při ústním jednání před soudem konaném dne 24. 5. 2017 setrvali účastníci i osoby zúčastněné na řízení na svých dosavadních podáních i procesních stanoviscích. Žalobce při ústním jednání poukázal na závěry Nejvyššího správního soudu obsažené ve zrušovacím rozsudku, ale i na to, že předmětná komunikace (v průjezdech domů) tvoří síť se všemi ostatními komunikacemi nacházejícími se ve vnitrobloku. Jde zejména o průjezd požární techniky, záchranné služby a dalších vozidel, které jsou nezbytné v případě jakéhokoliv ohrožení předmětné školky. Tomu je ostatně přizpůsobeno i dopravní značení v místě průjezdu, kdy na částech chodníku a komunikace, která navazuje, je vjezd viditelně zdůrazněn. Postrádalo by logiku, aby tomu byla podřízena dopravní infrastruktura a vjezd jako takový aby naopak nenesl znaky komunikace. Žalobce dále zdůraznil, že předmětná školka byla kolaudována v osmdesátých letech minulého století. Její projekt řešil výjezd a vjezd vozidel tak, aby nedošlo k ohrožení malých dětí v případě požáru, v případě nějakého úrazu apod. Bylo nutné, aby za každých okolností byl umožněn vjezd a výjezd dopravními prostředky ke školce. Její kolaudace řešila samozřejmě souhlasy veškerých institucí v tehdejší době, ať už to byl hasičský záchranný sbor, Záchranná služba hl. m. Prahy apod. Žalobce umožnil, aby nájemníci nabyli své bytové jednotky, a v tuto chvíli mu je bráněno v tom, aby ve veřejném zájmu provozoval mateřskou školu pro občany městské části Praha 7 a případně dalších městských částí.

Žalovaný při ústním jednání před soudem popřel důvodnost žalobních námitek. Uvedl, že mu není zřejmé, proč by vlastníci daných nemovitostí měli svůj průjezd dát k dispozici veřejnosti. Školka byla v osmdesátých letech budována za minulého režimu, kdy poměry byly úplně jiné

a ten skutečně původní vlastník se k tomu vůbec nemohl vyjádřit. Žalovaný absolutně nesouhlasí s tím, že by v předmětných nemovitostech byly komunikace.

Společenství vlastníků jednotek v domě č.p. 1514 v Praze 7 jako osoba zúčastněná na řízení při ústním jednání před soudem k věci samé uvedlo, že značení na vozovce, na které žalobce poukazuje, je u domu U Průhonu 1514 proto, že uvnitř domu jsou garáže, kde garážuje 15 automobilů. Vjezd je tudíž používán pro výjezd a vjezd osobních automobilů, a proto je tam i zmíněné značení. Jeho existence tedy nijak neprokazuje, že v domě je nějaká veřejná komunikace. Současně jsou v přízemí domu dva nebytové prostory, které jsou přes tento vyznačený prostor zásobovány. V jednu z nich je internetová prodejna, kam denně dojíždí řada aut se zbožím. Uvnitř průjezdu je situován nákladní výtah, kterým se jedna z těchto nebytových prostor zásobuje.

Není pravdou, že díky obci došlo k privatizaci předmětného domu. Jedná se o družstevní dům, který si družstevníci postavili v sedmdesátých letech vlastníma rukama a regulérně ho podle zákona o vlastnictví bytů zprivatizovali. Ani pozemek, na kterém dům stojí, obci nikdy nepatřil - patřil státu a posléze byl vlastníkům bezplatně převeden v rámci platných zákonů. Průjezd v domě byl budován zejména proto, že uvnitř se počítalo s vybudováním garáží, ke kterým musel být zajištěn vjezd. Garáže jsou orientovány do vnitrobloku. Ostatně ani mateřskou školkou ve vnitrobloku vůbec nestavěla obec. Školku investovala a stavěla Drutěva pro děti svých zaměstnanců a teprve bůhví jakým řízením připadla do majetku obce.

Společenství vlastníků jednotek v domě č.p. 1514 v Praze 7 odmítá tvrzení žalobce, že v minulosti byl z jeho strany dán souhlas s používáním průjezdu v domě pro veřejné účely. Nikdy souhlas k používání průjezdu jako komunikace pro školkou nedali. To, co provedli, byla jenom dobrá vůle a snaha pomoci obci v okamžiku, kdy zavřením druhého průjezdu Na Maninách došlo k okamžitému zablokování mateřské školky v mrazech, kdy děti stály na chodníku a nemohly se tam dostat. V této situaci udělali operativní opatření a nabídli náhradní a nestandardní řešení, kterým umožnili obci školku provozovat po dobu, než si prostě sjednají ve věci pořádek. Bohužel, ve finále to víceméně nečinností obce skončilo tak, že ke konci už jim došly síly, když zjistili, že po dobu sedmi nebo kolika let nedošlo k žádnému pokusu. Obec se smířila s tím, že žaloba na zřízení věcného břemene byla zamítnuta a pak už jenom počítali s tím, že Společenství vlastníků jednotek v domě č.p. 1514 v Praze 7 přesvědčí o tom, aby pro ně zřídilo věcné břemeno. Proti tomu se ale společenství výrazně ohradilo. Osoba zúčastněná na řízení doplnila, že včera u Městského soudu v Praze proběhlo jednání o zřízení věcného břemene průchodu, kdy průchod Na Maninách byl uznán jako vhodný k založení věcného břemene průchodu a průjezdu do mateřské školky. Společenství vlastníků jednotek v domě č.p. 1514 v Praze 7 se nebrání tomu, aby obci umožnilo opravy zahrady či rekonstrukci školky, tak jako to činili i v minulosti. Nesouhlasí ale s tím, aby byl průjezd v jeho domě z těchto důvodů považován za veřejnou komunikaci.

Paní J. Š. při ústním jednání před soudem odkázala na své písemné podání, kterým reagovala na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem. Podle jejího názoru z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu nevyplývá jasný závěr o tom, že by se skutečně fyzicky na daném místě nacházela komunikace. Nejvyšší správní soud v podstatě zpochybnil závěr, že průjezdem nemůže vést pozemní komunikace, a uvedl, že by mělo být zkoumáno, jestli cesta je v tom místě patrná. Osoba zúčastněná řízení zdůraznila, že se jedná o budovu s průjezdem, ovšem na druhé straně průjezdu žádná cesta nikam nevede. Je tam akorát dvůr, který v současné době ani není napojený na nemovitosti mateřské školy. Značení na chodníku před domem znázorňuje napojení té nemovitosti na pozemní komunikaci, nicméně zákon

o pozemních komunikacích výslovně hovoří o tom, že přímé připojení sousední nemovitosti na pozemní komunikaci není účelovou komunikací (§ 10 odst. 1 zákona). V daném případě nejsou naplněny ani další zákonné znaky, na jejichž základě by bylo možno komunikaci prohlásit za veřejně přístupnou účelovou komunikaci.

Při novém posouzení věci soud vyšel z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích pozemní komunikace je dopravní cesta určená k užití silničními a jinými vozidly a chodci, včetně pevných zařízení nutných pro zajištění tohoto užití a jeho bezpečnosti.

Podle § 2 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích pozemní komunikace se dělí na tyto kategorie:

- a) dálnice,
- b) silnice,
- c) místní komunikace,
- d) účelová komunikace.

Podle § 7 odst. 1 věta první zákona o pozemních komunikacích účelová komunikace je pozemní komunikace, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků.

Podle § 19 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích v mezích zvláštních předpisů upravujících provoz na pozemních komunikacích a za podmínek stanovených tímto zákonem smí každý užívat pozemní komunikace bezplatně obvyklým způsobem a k účelům, ke kterým jsou určeny (dále jen "obecné užívání"), pokud pro zvláštní případy nestanoví tento zákon nebo zvláštní předpis jinak. Uživatel se musí přizpůsobit stavebnímu stavu a dopravně technickému stavu dotčené pozemní komunikace.

Městský soud v Praze byl v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.), že předmětnými průjezdy vede dopravní cesta. Jak Nejvyšší správní soud výslovně uvedl, primárním účelem průjezdu či průchodu domem je právě to, aby se bylo možné dostat z jedné strany domu na druhou, a to především v situaci, kdy je součástí souvislé zástavby tvořící uzavřený blok s vnitroblokem, který jinak není zvenjšku přístupný. Neexistuje proto jediný rozumný důvod, proč by skutečnost, že je průjezd součástí domu, měla znamenat, že jím nemůže vést dopravní cesta. Průjezd přímo slouží k účelu dopravy a je z tohoto důvodu vybudován, proto se ostatně jako průjezd či průchod nazývá. Závěr, že jím nemůže vést pozemní komunikace, proto neobstojí. Při hodnocení prvního znaku veřejně přístupné účelové komunikace jde ve skutečnosti o posouzení, zda je cesta v terénu patrná a stálá, tedy zjednodušeně řečeno o to, zda nějaká cesta existuje a někam se po ní chodí nebo jezdí. *Tuto charakteristiku cesta vedoucí průjezdem domu běžně splňuje.*

Právě citované závěry Nejvyššího správního soudu jednoznačně vyvrací argumentaci osoby zúčastněné na řízení J. Š., že předmětným průjezdem v jejím domě žádná dopravní cesta nevede. Průjezd v jejím domě nepochybně existuje; jeho existenci ostatně osoba zúčastněná na řízení ani nepopírá. Konkrétní místo, kde se průjezd představující dopravní cestu domem do vnitrobloku nachází, je nepochybně snadno zjištělné, z čehož plyne naplnění znaku jeho patrnosti „v terénu“. Soud pro úplnost dodává, že uzavření průjezdu osobou zúčastněnou na

řízení, kterým byl znemožněn vstup veřejnosti do dvora, je z hlediska posouzení znaků existence veřejně přístupné účelové komunikace irelevantní, jak rovněž dovodil Nejvyšší správní soud ve zrušovacím rozsudku.

Napadené rozhodnutí, a stejně tak i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, *je zbudováno na jediném závěru*, totiž že předmětné pozemky nemohou být veřejně přístupnou účelovou komunikací, protože se na nich nachází domy s průchody a průjezdy. Žalovaný dovodil, že průchody a průjezdy včetně pozemků, na kterých se tyto nacházejí, jsou součástí domů a jako takové nemohou být považovány za veřejně přístupné účelové komunikace. Pravdivost tohoto závěru byla jednoznačně vyvrácena právním názorem, který zaujal Nejvyšší správní soud ve zrušovacím rozsudku a z něhož plyne, že cesta průchodem či průjezdem v domech na předmětných pozemcích splňuje charakteristiku dopravní cesty ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Jinak řečeno, samotná skutečnost, že na předmětných pozemcích se nachází domy s průchody a průjezdy, bez dalšího nevylučuje, že tudy nevede veřejně přístupná účelová komunikace.

K závěru o existenci veřejně přístupné účelové komunikace na předmětných pozemcích však nepostačuje skutečnost, že průjezdem či průchodem v domě vede dopravní cesta, ale je nutno zkoumat naplnění dalších znaků. Především je třeba posoudit, zda cesty vedoucí průjezdy slouží ke spojení mateřské školy s pozemní komunikací nacházející se vně vnitrobloku (jednoduše řečeno zda jimi vede cesta z ulice k mateřské škole). Pokud by tomu tak bylo, by byl naplněn zákonný účel podle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, neboť jednou z jeho variant je právě spojení nemovitosti s ostatními pozemními komunikacemi. Dále je zapotřebí zjistit, zda v minulosti došlo k projevení souhlasu vlastníka s tím, aby přes jeho pozemek vedla veřejně přístupná účelová komunikace, tj. zda došlo k věnování komunikace k veřejnému účelu. V tomto směru bude nutné posoudit pravdivost tvrzení žalobce, že bývalí vlastníci bytových domů s průjezdy v minulosti konkludentně souhlasili s jejich veřejným užíváním. Protože nezbytným znakem pro určení veřejně přístupné účelové komunikace na předmětných pozemcích je též existence nutné a nenahraditelné komunikační potřeby, je namíste posoudit také to, zda je v projednávané věci dána nutná komunikační potřeba oběma průjezdy.

Hodnocením těchto znaků se žalovaný v napadeném rozhodnutí vůbec nezabýval, a neučinil tak ani správní orgán I. stupně. Správní orgány obou stupňů ustaly na (nesprávném) závěru, že průchody a průjezdy bytovými domy, jež se nachází na předmětných pozemcích, nemají vůbec znaky pozemní komunikace ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, a proto nemohou být ani účelovou pozemní komunikací. Soud se tak nemohl v rámci přezkumu zákonnosti napadeného rozhodnutí zabývat opodstatněností jednotlivých žalobních bodů, v nichž žalobce dovozuje naplnění jednotlivých kritérií, která jsou dle judikatury Ústavního soudu rozhodná pro posouzení, zda se jedná o (veřejně přístupnou) účelovou komunikaci. Napadené rozhodnutí ani rozhodnutí správního orgánu I. stupně totiž v tomto směru žádné závěry neobsahuje, stejně jako neobsahuje hodnocení důkazů, jež by se k těmto kritériím vztahovaly.

Není úkolem správního soudu, aby jako první shromažďoval podklady potřebné pro rozhodnutí ve věci samé, prováděl důkazy a na základě provedeného dokazování posuzoval naplnění výše uvedených znaků (kritérií), z nichž by bylo lze dovodit existenci veřejně přístupné účelové komunikace na předmětných pozemcích. Takový postup by byl nepřipustným zasahováním do činnosti správního orgánu, jemuž dle zákona náleží meritorní posouzení návrhu žalobce na určení existence účelové komunikace na předmětných

pozemcích, a rovněž jeho obcházením, neboť by ve výsledku přenášel rozhodovací pravomoc ve věci samé ze správního orgánu na správní soud. Pokud by soud takto postupoval, jednal by v příkrém rozporu se zásadou subsidiarity soudního přezkumu. Jak příléhavě konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 9. 2007 č. j. 5 As 66/2006 - 100, „*soudní přezkum správních rozhodnutí je koncipován až jako následný prostředek ochrany subjektivních veřejných práv, který nemůže nahrazovat prostředky nacházející se uvnitř veřejné správy.*“

Z výše popsaných důvodů soudu nezbylo než napadené rozhodnutí zrušit pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). Protože stejnou vadou je stíženo též rozhodnutí správního orgánu I. stupně, soud v souladu s § 78 odst. 3 s.ř.s. zrušil i je. V dalším řízení bude správní orgán vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.) a který vychází ze zrušovacího rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, podle něhož průjezdy na předmětných pozemcích vede dopravní cesta, a není tak vyloučeno, že se zde nachází veřejně přístupná účelová komunikace. Úkolem správního orgánu v dalším řízení bude v součinnosti s účastníky řízení shromáždit podklady potřebné pro posouzení toho, zda jsou v daném případě naplněny další (shora zmíněné) znaky veřejně přístupné účelové komunikace, tyto posoudit a ve věci opětovně rozhodnout.

Ve druhém výroku tohoto rozsudku přiznal soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. žalobci, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku za řízení o žalobě ve výši 3.000,- Kč, v zaplaceném soudním poplatku za řízení o kasační stížnosti ve výši 5.000,- Kč a v nákladech souvisejících s právním zastoupením žalobce advokátem. Tyto jsou tvořeny jednak odměnou za právní zastoupení žalobce advokátem, a to za šest úkonů právní služby (převzetí zastoupení, sepsání žaloby, podání ve věci samé z 7. 8. 2013, účast u jednání soudu dne 27. 4. 2016, kasační stížnost, účast při jednání soudu dne 24. 5. 2017), přičemž sazba odměny za první dva úkony provedené do 31. 12. 2012 činí dle advokátního tarifu - vyhlášky č. 177/1996 Sb., 2.100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 3 písm. f/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1. 9. 2006) a sazba odměny za ostatní čtyři úkony činí 3.100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1. 1. 2013). Náklady právního zastoupení žalobce jsou dále tvořeny šesti paušálními částkami ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1. 9. 2006) a částkou 3.864,- Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, tedy činí 30.264,- Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v této výši, a to ve stanovené lhůtě k rukám právního zástupce žalobce advokáta JUDr. Josefa Vrabce (§ 149 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s.).

V průběhu řízení soud neuložil osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost a neshledal ani důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by jim mohl přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Proto ve třetím výroku tohoto rozsudku v souladu s § 60 odst. 5 s.ř.s. rozhodl, že osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103

odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 24. května 2017

JUDr. Naděžda Řeháková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Brunhoferová